

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: FISKEREN SYNGER

Citation: Drachmann, Holger: "FISKEREN SYNGER", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 336. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid85540/facsimile.pdf>
(tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

EFTERSKRIFT.

Og skulde det nogen Tid hænde
 — Sigt kan jo dog ske —
 At Du selv i den vaklende,
 Viljen forkvakiende
 Tid skulde finde dig stillet
 Vis-à-vis med det vestjyske Billed:
 Da tænk paa de tvende,
 Og trød som en Mand kun i Skranken for Kravet,
 Som bæres imod Dig derude fra Havet! —
 Vær blot ikke bange:
 Der er altid et Vrag paa en Revle at fange,
 Saa vist som der gives den Kvinde,
 Der kan faa i Sinde,
 Naar Baaden bli'er slynget i Brændingen hen,
 At drage Dig frelst ud af Hvirvlen igen!

FISKEREN SYNGER

Min Fa'er han var en Fiskermannd
 Med Hus i Land,
 Med Baad paa Vand,
 Med Klæder i sin Kiste;
 Han lærte mig, fra jeg var Barn,
 At ro en Baad og rægte Garn; —
 Til sidst han dog forliste,
 Og Fiskene ham spiste.

Jeg arved Garn og Baad og Hus
 Og Aalerus'
 Og Søndagskrus,
 Dertil hans bedste Klæder;
 Jeg græd en Stund med Mo'er om Kap, —
 Saa tog jeg fat, hvor Fa'er han slap;
 Hvad hjælper det man græder?
 Det gavner ingen Steder!

Hvad hjælper det ens Kind er vaad,
 Hvad gavner Graad,
 Naar man har Baad
 Og saa en Mo'er derhjemme? —

Nej, Baad og Arbejd følges ad,
 Og Mo'er derhjemme skal ha' Mad;
 Det maa man ikke glemme,
 Men Ryg mod Sorgen stemme! —

Og jeg tog fat hvor Fa'er han slap;
 Paa Næven rap
 Med Flik og Lap
 Jeg Baadens Tømmer frisked,
 Og jeg fik gode Spanter rejst
 Og jeg fik nye Klude hejst;
 Og Taaren bort jeg visked,
 Og gik saa ud og fisked.

Jeg hugger Aal den Morgen lang
 Med Jern paa Stang
 Blandt Bundens Tang
 Og Græs og anden Grøde;
 Saa sejler jeg paa Dybet ud
 Med Skum for Bougen. Pres paa Klud: —
 Hvor Fa'er gik hen og døde,
 Der tager jeg min Føde.

Og har jeg Baaden fuld af Fisk,
 Saa hjemad frisk
 Til Dug og Disk,
 Hvor Mo'er ved Gryden længest
 Der bedste bli'er paa Ilden sat,
 For blanke Dalere en Klat
 Paa Prangervognen slænges;
 Til Tørring Resten hænges.

Men er der Dans i Byens Kro:
 Hej hop, min Tro,
 I Ankelsko
 Og Silkevest jeg springer,
 Og Stævne har jeg Pigen sat
 Til Dans med mig den hele Nat; —
 Og næste Dag jeg bringer
 En Ring til hendes Finger.

Saa splejser Præsten snart en Traad
 Om Bo og Baad

Og Husgeraad
 Og mig og om min Stine:
 Før, Stine hedder hun, min S'æl,
 Og I maa tro, hun er reel,
 Og ikke en af hine,
 Som løber løs i Line.

Og saa, saa er jeg Fiskermand
 Med Hns i Land,
 Med Baad paa Vand,
 Og Kone med tillige.
 Hurra, det er en ren Plaser,
 Og næste Aar! — jeg si'er ej mer:
 En Dreng — maaske en Pige;
 Det kan nu ingen sige.

EN STRANDVASKER

Der drev en Person paa Strandbredden op,
 Vi saa' ham, han laa med Næbet i Vejret;
 Et dødblegt Ansigt, og om hans Krop
 En Sejdugskavaj, som var tjæret.

I Havbrynet laa han, paa Skellefs Rand;
 Jorden og Havet stredes om Fundet;
 Hver vilde have den fremmede Mand,
 Hvis Timeglas her var udrundet:

Jeg tager Dig, Søn, led Havets Røst,
 I moderlig Favn med lullende Sange,
 Jeg giver Dig Vuggens den gyngende Trøst,
 Som alt jeg har skænket saa mange!

Jeg reder Dig Seng, var Jordens Svar,
 En sikker Seng i min stille Bølg,
 Længe nok skvulpet omkring Du har,
 Du trænger til Hvilen rolig!

Og Vinden kom susende Stedet forbi,
 Og vendte i Farten, og standsed ved Manden,
 Og blæste sin gamle Koralmelodi, —
 Den kunde nu ingen anden.